

[Ib Christensen.]

debat, bl. a. professor Johannes Sløk, der i en kronik i Aarhus Stiftstidende har skrevet om universitetsbesættelserne. Han siger bl. a.: »Absolut ikke noget med politi eller rydning med vold, ...« midlet hedder det, han kalder repressiv tolerance, som han kalder det mest dræbende våben mod de iltre folk.

»Nej...« siger Sløk, »... lad dem blive siddende omkring de besatte kantiner og drikke øl, det er så frustrerende alt sammen, fordi ingen bliver nervøs ved at møde en Mefisto i karnevalstid.«

Sløk forudser, at besættelserne vil vare, til de aktionerende en dag finder på en argumentation, der kan godtgøre, at de har nået deres mål og endnu en gang har besejret senkapitalismens borgerskab.

Ritt Bjerregaard og rektorerne har ret, føjer Roskilde Tidende til, universiteterne skal ikke ryddes hverken af politi, militær eller vandkanoner og deslige. Hvem kan i længden opretholde illusionen om at forsvare en borg, som ingen løber storm imod? De aktionerende ønsker intet højere end konfrontationer, og det er tilfredsstillende, at hverken minister eller rektorer vil give dem noget af den slags.

Det var jo besindige ord, og der er noget, der tyder på, at de aktionerende er ved at køre trætte, og der er kommet meddelelse om nu, at det ophører i dagens løb, at besættelserne altså vil være afviklet fra i morgen af.

Det er nødvendigt at slå fast, at der er dybere årsager til uroen på de højere læreanstalter og universiteterne. Dels er der de studerendes økonomiske forhold, hvor mulighederne for erhvervsarbejde er indskrænket til det minimale på grund af regeringens og dens støttepartiers arbejdsløshedspolitik, dels er af samme grund deres senere beskæftigelsesmuligheder forringet. Endvidere er støttemulighederne forringet på grund af de dyre studielånsordninger, ligesom de økonomiske reduktioner, der i de seneste år er foretaget, også har ramt læreanstalter og universiteter ret hårdt. Sidst men ikke mindst spiller de øgede adgangsbegrænsninger iværksat i en tid med op mod hundrede tusinde ungdomsarbejdsløse en betydelig rolle som baggrund for, at rabiate kræfter har kunnet få vind i sejlene; et akademisk proletariat er måske ved at vokse frem.

Akkurat som ved Berlingskekonflikten har regeringen og folkettinget således et medansvar for den politiske konfrontation. Dette medan-

svar bør ikke fortønes af råb om skrappe repressalier og hårdhændede indgreb mod de aktivister, som den førte økonomiske og uddannelsesmæssige politik giver en så fortrinlig propagandistisk baggrund.

Vi mener, at dagsordener i denne debat er overflødige, akkurat som debatten i og for sig i sig selv har været det. Vi betragter de dagsordensforslag, der foreligger, fra fremskridtspartiets meget vilde, hvis jeg må sige det sådan, over de forskellige nuancer til det mest forsonlige, det forslag, som er fremsat af de konservative, som overflødige. På baggrund af den situation, der foreligger nu, hvorefter besættelserne vil blive afviklet i løbet af i dag, ser vi ingen som helst grund til at støtte nogen af disse dagsordensforslag.

Tyrøll (VS):

Så er vi her igen, som det blev sagt fra andre. De borgerlige partier jagter videre ikke efter at få lovgivningen overholdt, men efter at få svækket arbejderne kampmuligheder totalt og tilsvarende sikret arbejdsgivernes kampmuligheder. Vi havde for nylig en tilsvarende debat, og i den var det fra hr. Glistrup vi hørte, at det drejede sig om at forsvare det udmarvede berlingske bladhus. Det drejer sig for hr. Glistrup om at afværge, at arbejderklassen skulle gå hen og få for meget tiltro til egne kræfter, når det rent faktisk kan lade sig gøre f. eks. at stoppe Berlingeren. Hr. Glistrup vil dæmme op for bruddet i de borgerliges stemning over for arbejderne aktionsmuligheder, og vi kan forstå på statsministeren i dag, at det åbenbart også er nødvendigt, fordi statsministeren er bange for bølger af aktioner, som skulle skylle hen over samfundet, og som man derfor må stoppe her i opmarchen.

Hr. Christophersen nedsatte sig sidst som dommer og fastslog, at der i forbindelse med BT-klubbens henvendelse til faktorerne var tale om trusler. Hr. Christophersen kaster sig ud i kampen for at afskaffe demonstrationsfriheden ved at sætte lighedstegn mellem en demonstration på 3.000 mennesker i Antonigade og en blokade, således at det skulle være muligt efter kriminaliseringen af blokadevåbnet som næste skridt at kriminalisere demonstrationsfriheden, så længe den ikke udfoldes et totalt ufarligt sted som i Fælledparken eller andre steder.

For hr. Poul Schlüter er det afgørende, at myndighederne undergraver arbejderklassens